

RADOST NEJENOM ZE SNĚHU

JAHEN JOSEF JANŠTA

Kuba se vrací domů z nedělní mše svaté zamyšlený. A není to proto, že je šesták, a třeták Honzík řeší s tatínkem, proč se letadla zvednou ze země a letí. A ještě o rok mladší Eliška se ptá maminky, proč psi všechno najdou, i když je to tak malé, že je to sotva vidět. Vrtá mu totiž hlavou, co dnes říkal pan farář v kostele: „Všichni jsme povolání, abychom evangelizovali, abychom šířili kolem sebe zvěst o Pánu Ježíši.“

Kuba stále znovu přemýšlí: A jak to mám udělat? Když začnu ve třídě mluvit o Pánu Ježíši, tak se tomu budou všichni smát a já se jenom znemožním. Když se konečně svěřím se svým trápením mamince, řekne mu: „To nechej dospělým. Na to jsi ještě malý.“

Ale pan farář nemluvil jenom o dospělých, ale o všech věřících.

Odpoledne už na to nemyslí. Jde na dobře uježděný kopec sáňkovat. Bere s sebou na kopec Elišku, která se těší, že ji bráška povozí. Na vrcholu usedá na saně, sestru si dá před sebe a fičí dolů až na „houpáky“, které hravě zdolávají.

„To bylo bezva,“ raduje se Eliška a její bratr je také z jízdy nadšený.

Nahoře na kopci se záhy řadí k dalšímu sjezdu. Jsou tu kluci a holky vesměs na

bobech, ale také nějaké sáně se chystají ke startu. Holčička, která je podobně velká jako Eliška, žadoní zřejmě po svých bratrech: „Chci jet taky dolů! Sednu si, Vašku, před tebe.“

„Jsi ještě malá. Jezdí to tu hodně rychle.“ Kuba si tentokrát vybírá ještě prudší svah, a když jim vítr fičí kolem uší, s Eliškou vyskávají radostí. Spěchají nahoru, aby se mohli co nejdříve zase spustit z kopce dolů.

Na vrcholu se marně znovu domáhá jízdy dolů nešťastná holčička. Nepomůže jí k tomu ani pláč ani vyhrůžky, že to doma řekne. Kubovi je jí líto, a tak se domluví

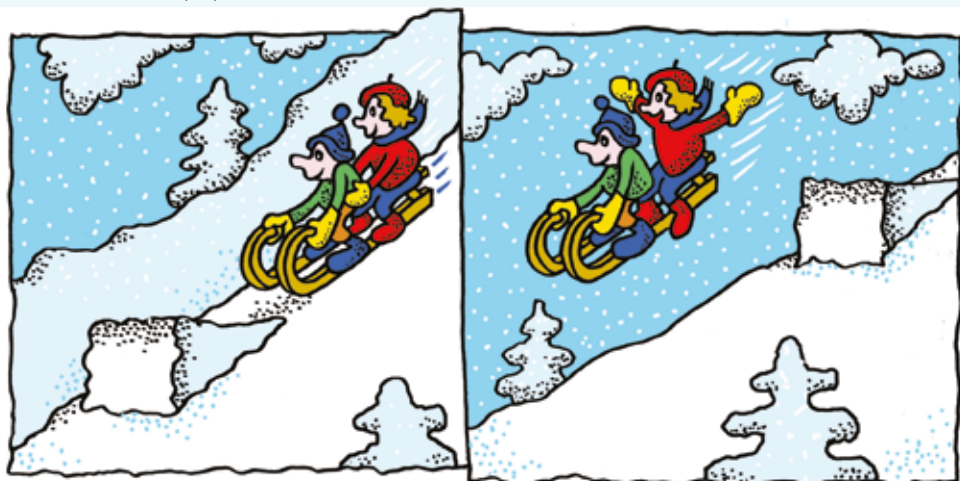
s Eliškou, že tentokrát svezu ji. A už s ní jede dolů. Karolínka jása a těší se, že po Elišce pojede zase ona. A tak je to až do chvíle, kdy se stmívá a je třeba jít domů.

Šťastná Karolínka se Kuby ptá: „Kdo tě to naučil, že jsi mě vozil?“

Kuba chvíli mlčí, ale pak vyhrkne: „Pán Ježíš nás učí, že máme mít rádi druhé lidi.“

„To musí být hodný pan učitel, měl by učit mé bratry,“ říká Karolínka vážně.

I Kuba je šťastný. Vždyť mluvil o Pánu Ježíši, evangelizoval, a nikdo se mu nesmál.

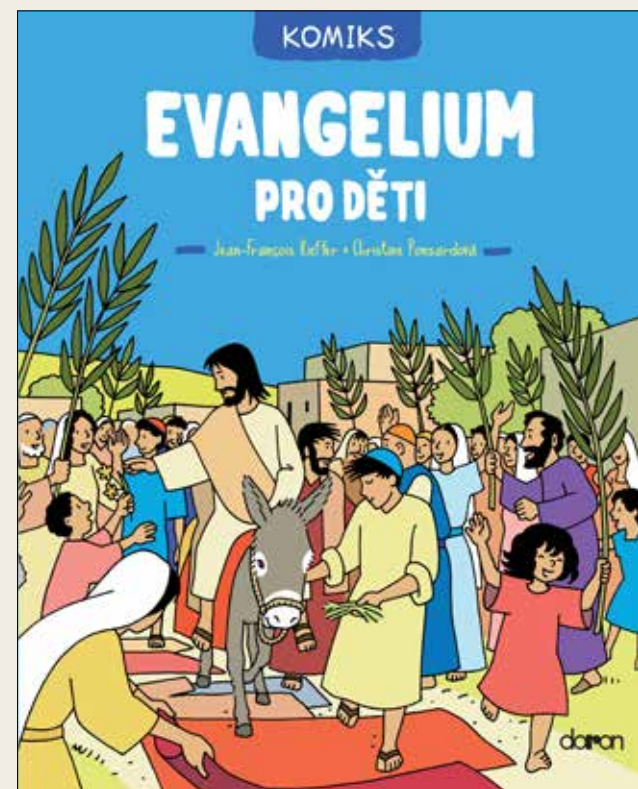
Ilustrace: Jiří Vancura

KNIHY

PŘÍZRAK Z KOLOSEA

Nový titul z pera známé francouzské spisovatelky přenesle mladé čtenáře zpět do starověkého Říma, kdy se kvůli pronásledování museli křesťané skrývat v katakombách. Příběh tří kamarádů, kteří při potyčce se zloději narazí na „přízrak“, zaujme nejen chlapce, ale i dívky se smyslem pro dobrodružství.

Sophie de Mullenheim
Knihkupectví Paulínky

Evangelium pro děti

Tato komiksová kniha nabízí padesát příběhů z evangelií srozumitelných i dětem prvního školního věku. Velkou předností díla je snaha o co největší věrnost textům evangelií. Jsou zde také uvedeny odkazy na místa v Bibli, kde lze konkrétní příběhy či podobenství najít v nezkrácené verzi. Živé a výstižné ilustrace jsou natolik působivé, že děti budou schopné číst si jednotlivé příběhy samy. Knihu lze používat také při katechezích nebo při večerní modlitbě v rodině.

Jean François Kieffer, Christine Ponsardová
Knihkupectví Doron

Milí kluci, dnešní svět žije hlavně přítomností či budoucností. Každého zajímá, jaké vynálezy a objevy budou oznámeny nebo kdy se podaří zastavit koronavirus. Historie není tolik v módě. A co teprve archeologie? Pomalé odkrývání vrstev půdy a hledání něčeho, co kdysi zalila láva nebo zasypalo kamení. Křehká, skoro hodinářská práce štětečkem kombinovaná s dřinou. To není zrovna vysněné povolání vedle hasiče, kosmonauta nebo popeláře. Přesto ukrývá archeologie řadu dechberoucích rekordů a záznamů, které mohou být dodnes aktuální. Pojďme se o tom přesvědčit!

JE LIBO ZÁKUSEK OD PEPIONKHA?

Jak je možné najít pozůstatky nějaké potraviny či tekutiny po několika tisících let? Zeptejte se archeologů. Už roku 1973 identifikovala expedice z muzea v kanadském Ontariu pozůstatky piva. Ty byly nalezeny v Íránu v nádobě pocházející zhruba z roku 3 500 př. n. l. Z o trochu mladší doby pocházel nejstarší nalezený koláč. Medem plněnou buchtu sypanou sezamem odhalili vědci v hrobce muže jménem Pepionkh ve starém Egyptě. Pochoutka byla datována zhruba do roku 2 200 př. n. l.

ZASTAVENÍČKO U CÍSAŘE

... nebo tedy spíše u největší objevené hrobky. K tomu se ale musíme přesunout až do Číny. Zde, v hlavním městě Peking, se nachází největší hrobka konkrétní známé osoby, prvního čínského císaře Čchin Š'-chuan-tiho. Místo jeho posledního odpočinku lze nalézt v mohyle o rozměrech 355 × 345 m, která znázorňuje zmenšenou verzi císařského paláce.

FARAONE, NEZLOB SE!

Nejstarší stolní hra byla nalezena v Egyptě, ale ve skutečnosti se jmenovala Senet. Opravdu se však nápadně podobá dnešnímu „Člověče, nezlob se!“. Dvě objevené verze deskové hry z roku 3 500 a 3 100 př. n. l. byly vytvořené pro dva hráče. Každý z nich měl k dispozici až 7 figurek a k vítězství stačilo dojít až na konec desky dříve než soupeř.

ARCHEOLOGIE V NEBESÍCH

V rámci archeologie je řeč většinou o vykopávkách. Nálezy jsou často ukryté spíše dole, pod nánosem hlíny, popela či jiné masy. Přesto i ve vysokých nadmořských výškách lze učinit archeologický objev. Vůbec nejvýše se to podařilo týmu dr. Reinharda z USA. Ten roku 1999 našel na vrcholu sopky Llullaillaco (6 706 m n. m.) v Argentině tělesné pozůstatky 3 příslušníků kmene Inků.

JERICO – ŽIVOUČÍ ARCHEOLOGIE

Ministranti, pokud se chcete dozvědět něco více o Jerichu, otevřete Bibli a nalistujte si knihu Jozue. Právě tam je podrobně vyličen, jak Izraelci toto starozákonní město dobývali při svém návratu do země zaslíbené. Šest dní obcházeli hradby Jericha s archou úmluvy a modlili se, a když sedmý den zatroubili na své rohy, hradby města se zřítily. Z archeologického pohledu je Jericho neméně zajímavé. Toto městečko na západním břehu Jordánu (dnes součást Izraele) totiž představuje patrně nejdéle souvisle osídlené místo světa. Jeho historie sahá až do roku 9 000 př. n. l. a při archeologických průzkumech zde bylo odkryto více než 20 po sobě jdoucích osad.

NA ZEĎ SE NEMALUJE!

Tuto nebo podobnou větu slyší většina malých dětí od svých rodičů, když se v nestřeženém okamžiku snaží něco zvětšit na zdi v obýváku nebo pokojíčku. Avšak díky tomu, že v dávných dobách lidé na zdi malovali, čerpáme dnes o nich množství vědomostí. Vůbec nejstarší datované jeskynní malby – otisky rukou a malby zvířat – byly nalezeny v sedmdesátých letech 19. století ve Španělsku v provincii Cantabria a pocházejí nejméně z doby před 40 800 roky.

